

Anklagerne

Apostelen *Paulus* siger om kærligheden, at den lader sig ikke ophidse, og den bærer ikke nag (1. Kor. 13, 5). Når vi læser det, må vi erkende og bekende, at kærligheden endnu kun har begrænset magt i vort indre, og tilbøde vor Herre Jesus, der aldrig lod sig ophidse og aldrig bærer nag! Lad os betragte ham de sidste timer af hans liv hernede!

Så rejste hele forsamlingen sig

Jødernes ældsteråd bestod af 71 medlemmer. Ypperstepræsterne havde ladet ham gribe i *Getsemane*, og tidligt om morgenen blev han ført frem for rådet. De spurgte ham, om han var Guds søn, og han svarede: »I siger det selv!« Da sagde de: »Hvad skal vi med flere vidnesbyrd? Nu har vi jo selv hørt det af hans egen mund.« *Så rejste hele forsamlingen sig* (Luk. 23,1) – betragt denne skare af ledende mænd! – alle rejser sig – alle rejser sig i det ondes og i mørkets magt – alle rejser sig for at gennemtrumfe ondskabens vilje – et grufuldt syn af mænd, der bærer ansvar for mange andre.

Her rejser en skare af gejstlige og andre ledere sig, ikke for at ydmyge sig, men for at handle egenmægtigt! De rejser sig for at gøre, hvad de vil!

Var der ikke een, der blev siddende i protest? Var der ikke een, der sagde: »Den mand, vi er ved at dømme, ligner alt andet end en Gudsbespotter – jeg er ængstelig for, vi er ved at gøre noget galt – jeg tænker på alle de velgerninger, han har udført imod syge og lidende – for nogle dage siden opvakte han Lazarus fra de døde – jeg kan ikke være med til at dømme ham!«

Var der ikke een sådan? Nej, det var der ikke! Ville du og jeg have sagt sådan, hvis vi havde været til stede?

Der var ingen, der blev siddende i *Stalins* og *Hitlers* folkeforsamlinger, når de udskreg deres løgne, og alle rejste sig for at hylde dem. I løgnens verden kan det koste livet at sige Nej.

Det er nemmere at tie; men tier man, hvor man burde sige imod, da samtykker man i det onde og er medskyldig.

Når mange er til stede, har de, der vil gennemføre det onde, ofte let spil, thi der er som regel ingen eller kun ganske få, der sætter alt ind på at være sanddru og *drage konsekvenserne deraf*. Det gælder helt ind i kristne kredse.

De førte ham for Pilatus

Ypperstepræsterne og de ældste hadede *Pilatus*, besættelsesmagtens øverste re-

præsentant. Men de hadede Jesus mere, thi de hadede sandheden. Derfor veg de ikke tilbage for at samarbejde med *Pilatus*, når det gjaldt at komme Sandheden til livs. Vi læser, at »dér begyndte de at anklage ham« (Luk. 23,2) – noget forfærdeligere kan der næppe siges om mennesker – og når vi lytter til deres anklager, bliver det endnu forfærdeligere: »Vi er kommet efter, at denne mand *vildleder* vort folk!«

Hvem var det, der sagde sådan? Det var *dem, der vildledte folket!* Altså: det, de anklagede Jesus for, var de selv skyldige i!

Det er farligt at anklage! Enhver, der anklager en anden i en *ukærlig, selvisk ånd*, gør sig som regel selv skyldig i det, han anklager den anden for.

Jesus var folkets *gode Hyrde*. Nu står de dårlige hyrder og anklager ham for at føre vild!

Sådan var det ikke blot dengang, sådan er det også i dag! Mangfoldige ledere, både gejstlige og verdslige, lærer vort folk, at Jesu ord om forholdet imellem de to køn, om ægteskab og skilsmisse, om forholdet imellem forældre og børn og meget andet ikke bør lægges til grund for menneskelivet, fordi de medfører ufrihed i modsætning til vor tids opfattelse, der giver frihed! *Han vildleder* altså, *de* vejleder!

I enhver generation har Herren mere været genstand for forkastelse end for tilbedelse, og gejstligheden bærer et større ansvar, end den formentlig selv forstår.

Han siger

De citerede, hvad han havde sagt, men når man vil citere, hvad et menneske, *som man ikke kan lide*, har sagt, kommer man uvilkårligt til at farve hans ord med sin egen onde indstilling, og da fordrejer man dem og lyver om ham.

»Han forbyder at give kejseren skat.« Det var en direkte løgn, han havde jo udtrykkeligt sagt: »Giv kejseren, hvad kejserens er!« »Han siger om sig selv, at han er Kristus, en konge.« Var det ikke sandt? Nej, for det, de påstår, er, at han gik omkring og udråbte sig selv som Kristus for at få så mange tilhængere som muligt. Han havde aldrig selv sagt, at han var Kristus, den levende Guds søn, men havde tværtimod forbudt de onde ånder at røbe dette. Nu til sidst havde ypperstepræsterne aftunget ham et svar, om han var Kristus, og det havde han givet dem, idet han samtidigt understregede, at han tilstræbte ikke et jordisk kongedømme nu, men et evigt kongedømme, når han som *Menneskesønnen kommer i skyerne med kraft og me-*

gen herlighed.

Det er også muligt, at der i deres falske citat af, hvad han, som de ville af med, havde sagt, lå en insinuation: »Han forbyder at give kejseren skat, fordi han selv vil have pengene – han siger jo, at han er en konge – så hører pengene altså ham til!«

Der er nemlig ikke ende på, hvad falskheden og ondskaben kan finde på at pålyve dem, man vil have væk. Hvem var det, der beskyldte Herren for kærlighed til penge? Det var disse *pengekære* mænd, der atter med deres anklage kun afslørede sig selv!

Er du jødernes konge?

Herren står nu foran *Pilatus*, omgivet af sine anklagere. *Han tog ikke til genmæle!*

Han kunne have sagt: »Jeg har aldrig forbudt at give kejseren skat. Hvordan kan I påstå det? Jeg har tværtimod sagt: Giv kejseren, hvad kejserens er!«

Men han *tier!* Han forsvarede sig altså ikke, som vi ville have gjort. Han indlod sig ikke i ordstrid med dem.

Hans stilhed gjorde et overvældende indtryk på *Pilatus*. Aldrig havde han stået overfor et sådant menneske. Der var intet tegn på, at Jesus var bange – han var ganske rolig – og der var et præg af usigelig renhed og kærlighed over ham.

Jesu forsvar bestod ikke i, hvad han sagde, men i, hvad han var.

Derfor kom det ikke til nogen egentlig procedure. *Pilatus* var så grebet af Herrens person, at han spurgte: »Er du jødernes konge?« Han sagde ikke: »Kæmper du for at få magten som konge – er det dit program, dit mål?«

Han, der stod foran ham, fornedret og i lænker, kunne da umuligt være jødernes konge – og dog spurgte *Pilatus* netop derom!

Jesus svarede: »Du siger det selv!«

Pilatus havde spurgt ham derom, men Herren siger, at han dermed selv havde sagt det, thi ellers havde han spurgt anderledes! Herren så ind i landshøvdingens hjerte og så, at *Pilatus* var overbevist om, at her stod den sande konge foran ham!

Jeg finder ingen skyld hos den mand

Pilatus havde ikke ladet foretage nogen undersøgelse af eller bevisførelse for de anklager, som ypperstepræsterne havde fremført imod Herren. Herrens person var i sig selv et bevis på, at han var uskyldig. Alle anklagerne var falske, derom var landshøvdingen ikke i tvivl.

Derfor sagde han til ypperstepræsterne og til skarerne: »Jeg finder ingen skyld

hos den mand!»

Han kunne lige så vel have tilføjet: »Hele den mands person er et eneste vidnesbyrd om renhed, sandhed og uskyld. Jeg finder ingen anledning til at undersøge sagen nærmere!»

Aldrig havde Pilatus mødt et sådant sandhedsbevis som Jesu person! Og Herren havde så godt som intet sagt!

Men ypperstepræsterne og de andre blev ivrigere i ondskab og had og sagde derfor: »Han ophidser folket med det, han lærer i hele Jødeland, lige fra Galilæa, hvor han begyndte, og hertil!»

Han *ophidser* – det sagde disse ophidsede løgnere, der var i færd med at ophidse hele folket, så de til sidst alle skreg: »Korsfæst ham, korsfæst ham!»

Vi møder atter det faktum, at det, de beskyldte Herren for, var de selv skyldige i. Denne gang fremstillede de hele hans gerning således, som de ønskede, den skulle se ud – han var en *urostifter*!

Heller ikke nu tog Herren til genmæle. Han tav. Hvis han havde taget til genmæle, da var der opstået en ordstrid. Men han, Fredsfyrsten, tog hellere den anklage på sig, at han var en urostifter, der ophidsede folket, end at indlade sig i en ordstrid, thi ordstrid fører kun ophidselse med sig.

Det er rigtigt, at folk gang på gang blev vrede, når de mødte ham – han helbredte på en sabbat – han omgikkes syndere og toldere – han sagde kun sandheden, og den fremkalder ofte vrede – og da han red ind i Jerusalem for nogle dage siden, var hele byen kommet i bevægelse – tænk, hvilken ordstrid, der kunne være opstået, hvis han havde sagt: »Det er ikke at ophidse folket,« og de havde svaret: »Jo, det er!»

Han tav og bar det stille. Men han tav ikke med sammenbidte læber, som vi undertiden gør, når vi vil beherske os, thi den, der kniber læberne sammen, har allerede fuldbyrdet ondt (Ordspr. 16,30). Han var fuldkomment fri og kunne tie, fordi hans hjerte var aldeles rent.

Et afgørende øjeblik

Nu var det afgørende øjeblik i Pilatus' liv

kommet. Han var overbevist om, at Jesus var uskyldig; han vidste, at alle anklagerne imod ham var uden grund i virkeligheden; ja, han vidste, at det var af misundelse, ypperstepræsterne havde overgivet Jesus til ham.

Så er det Pilatus' pligt at handle efter sin overbevisning! Nu vil det vise sig, hvilken slags mand Pilatus er!

Der er mange mænd, der kæmper mere for at bevare deres stilling end for at være tro imod deres overbevisning. En sådan mand var Pilatus. Han var romer, han var landshøvding, han havde magt, han havde indflydelse, og han var fejg.

Han vidste, at hvis han frikendte Jesus, ville han komme ud i mange vanskeligheder. Ypperstepræsterne ville gøre, hvad de kunne, for at få ham fjernet.

Disse vanskeligheder ville han helst undgå uden at fremstå som en dommer, der vidste, at anklagede var uskyldig, men alligevel dømte ham af frygt for folkeopinionen. Fandtes der en sådan bekvem udvej, der fritog ham for at følge sin overbevisning og dog ikke lod ham tabe ansigt?

Ja, Jesus var galilæer, og Herodes var samtidig i Jerusalem hvilket held! – så hørte anklagede jo under Herodes' område – så kunne Pilatus sende ham til Herodes og være fri for alle problemerne!

Således forspildte han det afgørende øjeblik i sit liv, hvor han stod overfor ham, der er Sandheden, og valgte ikke at træffe den afgørelse, han inderst inde var overbevist om.

Han frelste sit liv og mistede det derfor.

Men Jesus protesterede ikke. Han kunne have sagt: »Du har lige erklæret mig uskyldig, hvorfor giver du mig ikke fri?« men han tav. Også dette bar han stille uden at knibe læberne sammen i stum forbitelse.

De anklagede ham heftigt

Hos Herodes er Herren helt stille. Han svarede ikke Herodes på et eneste af hans mange spørgsmål.

Til gengæld havde ypperstepræsterne og de skriftkloge travlt med at sige noget,

og alt, hvad de sagde, var en serie af anklager imod ham (vers 10).

Den eneste, der ikke anklager, er Herren!

Han anklager ikke ypperstepræsterne.

Han anklager ikke de skriftkloge.

Han anklager ikke Pilatus.

Han anklager ikke Herodes.

Hvorfor ikke? Fordi han tager alle anklagerne på sig. Vel var de skyldige i alt, hvad de anklagede ham for, men han tog skylden på sig.

Han lod sig ikke ophidse, thi det gør kærligheden ikke, og han er kærligheden.

Han bar heller ikke nag, thi det gør kærligheden ikke, og han er kærligheden.

Han tav i sin kærlighed (Zefan. 3, 17).

Thi – hvem fatter det? – han elskede ypperstepræsterne og de skriftkloge og Pilatus og Herodes og var fyldt af medlidenhed med dem, at de var kommet så langt ind i mørke og synd!

Derfor kneb han ikke læberne sammen, thi det gør man kun, når man foragter mennesker eller bærer nag eller er ved at blive ophidset.

Men han elskede sine fjender og tog deres skyld på sig for i sin ufattelige kærlighed at række dem frelsens mulighed.

Du og jeg

Han anklager os ikke, thi han har taget alle vore synder på sig og sonet dem. Han afviser derimod enhver anklage imod os.

Han foragter os ikke og bærer ikke nag.

Han elsker os – men vi har så svært ved at forstå det – så svært ved fuldt ud at tro det, thi vi ved jo, hvad vi er for nogle!

Og på den store dag vil han glæde sig over dig og mig med fryd, og tie i sin kærlighed, og fryde sig over os med jubel som på festens dag!

Vor Herre Jesus er sandelig HERREN, vor Gud, den Helt, som frelser – frelser fuldt ud – frelser os fuldkomment!

Hverdagen

Menigheden i dag er tilbøjelig til at mene, at kampagner, friluftsmøder og anden aktivitet er dens vidnesbyrd overfor verden. Den slags ting er imidlertid en mindre del af vidnesbyrdet, undertiden er det slet intet vidnesbyrd, men det modsatte.

Det egentlige vidnesbyrd aflægges i hverdagen, ofte således, at man i kristne

kredse slet ikke anser det for et vidnesbyrd. Det består nemlig i at udføre sit arbejde, som *Daniel* udførte sit: *man kunne ikke finde nogen brøde eller brist hos ham* (Dan. 6,5).

Ingen brøde

Hermed tænkes der på, at der ikke fandtes

nogen grund til at klage over Daniels embedsførelse. Han indlod sig ikke på noget ulovligt eller angribeligt. Fordi andre gjorde det, var det ikke dermed givet, at Daniel også gjorde det. Han indlod sig ikke på noget, der ikke kunne bestå i Guds lys.

I dag er den menneskelige og moralske standard ikke udpræget høj alle steder.

Den, der vil være et vidne for Herren, sænker imidlertid ikke standarden med den begrundelse, at det gør alle de andre også.

Han udfører sin daglige gerning som for Herren. Derfor springer han ikke over, hvor gærdet er lavest.

Ingen brist

Der fandtes ingen mangler ved Daniels arbejde i kongens tjeneste. I min ungdom sagde en højt respekteret jurist, fader til en af mine bedste ungdomsvenner: »Melder der sig en opgave, tager man den på sig og løser den!« Det var hans arbejds-motto, og han praktiserede det selv!

Sætter man sig dette mål, kommer der perioder, hvor man må arbejde næsten dag og nat. Mennesker, der ikke kender hertil, savner noget væsentligt.

Han var tro

Det siges også om Daniel, at han var tro. Det blev han ikke først, da han fik sit høje embede, men det havde han altid været. Han havde været tro over lidet og var derfor blevet sat over mere.

Hans troskab var først og fremmest troskab imod Gud. Det var Gud, der havde givet ham hans evner – det var Gud, der havde givet ham hans muligheder – det var Gud, der havde sat ham, hvor han nu var – det var Gud, han tjente med sit daglige arbejde.

Fordi han var tro imod Gud, var han tro imod sin opgave i det daglige. Han var tro imod sine foresatte, så længe han var under sådanne, og han var tro imod sine medarbejdere og undergivne. Man kunne kort sagt stole på ham – stole på, at han holdt, hvad han lovede – stole på, at han udførte sit arbejde tilfredsstillende.

Ingen efterladenhed

Han gav ikke efter for fristelsen til at lade tingene ligge og udskyde arbejdet til i morgen eller i overmorgen eller engang, når han fik mere tid til det!

Han vidste, hvad der burde gøres færdigt i dag, og det gjorde han. Det er en sådan pligtfølelse, der undertiden giver en arbejdsdag på 20 timer.

Han hentede styrke dertil i sine daglige bønnestunder med vinduet åbnet imod Jerusalem. Han erfarede, at som hans dag var, var også hans kraft.

Da jeg i 1940 blev ansat i ministeriet, var *Stauning* statsminister. Man sagde om ham, at han aldrig gik hjem, så længe der endnu lå en ueksperederet sag på hans skrivebord. Først når skrivebordet var rent, forlod han sit kontor.

For ikke så længe siden læste de fleste danskere artikler om *Mærsk Møller* i anledning af hans 80-års dag, og mange så fjernsynsudsendelsen om ham. Nu kender

hver dansker formentlig det grundlag, som det verdensomspændende firma er opbygget på: *Ved rettidig omhu!*

En ung kristen sagde, da han havde set fjernsynsudsendelsen: Han gør mange kristne til skamme!

Jeg følte nøjagtigt det samme.

Der har ikke været plads til efterladenhed i hans liv og virke.

Kristenheden

De allerfleste kristne når ikke så højt i samfundet som *Daniel* og *Mærsk Møller*, men må tjene i underordnede stillinger.

Bibelen lægger afgørende vægt på, at vi arbejder sådan, at det, der kunne siges om Daniel, også bliver sagt om os.

»Udfør jeres arbejde med villigt sind, som om I tjente Herren og ikke mennesker,« siger *Paulus* til trællene (Efes. 6,7).

Vi har ikke mange oplysninger om de første tredive år af *vor Herres Jesu* liv. Vi kan imidlertid være forvissede om, at der fandtes hverken brøde eller brist eller efterladenhed i hans arbejde som tømmersvend, men at han var tro i alt. Derfor voksede han i visdom og yndest hos Gud og mennesker. Det bør aldrig være udførelsen af vort arbejde, der nedkalder menneskers uvilje imod os og kritik af os.

Dette bør der lægges afgørende vægt på i dag. Vi ved næppe, i hvilken grad vi har svækket vidnesbyrdet ved efterladenhed, forsømmelighed, overfladiskhed og dårlig opførsel på arbejdspladserne.

Respekt

Det er vanskeligt at skabe respekt om det hellige i dag. End ikke *Jesu* navn er i vor tid omgivet af ærefrygt.

Det skyldes i høj grad, at menighederne ikke har indskærpet vor tids unge, hvad professor *Hallesby* før krigen sagde til os med sin store myndighed: »En kristen aflægger sit vidnesbyrd ved at gøre sit arbejde bedre end andre!«

Det var *Josefs* vidnesbyrd i Potifars og Faraos hus. Det var *Davids* vidnesbyrd som hyrdedreng. Det var *Daniels* vidnesbyrd. Det har været mangfoldige kristnes vidnesbyrd ned igennem århundrederne. De stille i landet aflægger ofte det stærkeste vidnesbyrd.

Hvis menighederne havde lagt vægt på dette og afstået fra at popularisere evangeliet gennem festivals, Jesus-marcher, kampagner og diverse såkaldte fremstød, da var respekten for det hellige blevet bevaret og vidnesbyrdet ikke svækket. Det hjælper ikke at være med til alt dette, hvis man ikke gør fyldest i sin daglige gerning.

Og gør man fyldest, har man næppe trang til at være med i noget populært.

Lederne

Paulus stiller høje krav til enhver, der skal

lede en menighed. Han bør være *uangribelig* (1. Tim. 3,2).

Han bør især ikke kunne angribes af dem, der ikke hører med i menigheden, dem udenfor. *Paulus* siger udtrykkeligt: »Han bør have godt lov blandt dem, som er udenfor, for at han ikke skal komme i vanry og falde i djævelens snare« (vers 7).

Hvis han ikke har gjort fyldest på sin arbejdsplads, hvordan skal han så kunne lede Guds menighed? Hvis han har været efterladende, eller der er fundet brist og brøde ved hans arbejde, så har han jo ikke været tro over lidet; hvordan skal han så kunne sættes over mere?

Hvis sådanne mænd vinder indflydelse i menighederne, er de med til at nedbryde respekten om evangeliet og tjenesten for Herren. Hvordan kan verden andet end trække på skulderen ad vidnesbyrdet, der udgår fra dem og deres forsamlinger? De kommer i vanry – og de falder i djævelens snare, thi det er ham en glæde at se den slags mænd i spidsen for menighederne – de kan jo ikke andet end forfladige det hellige, nedbryde respekten for sandheden og gøre vidnesbyrdet en smule komisk.

Det hjælper ikke, at de har talegaverne i orden og udviser en mængde initiativ. Soliditeten mangler.

Du og jeg?

De høje bibelske krav skal ikke nedtones. I *Bjergprædikenen* gør Herren dem endnu stærkere: »Vær da I fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen!«

Det ord ydmyger os, thi vi lider under vor ufuldkommenhed. Men Ordet skaber også tro i os, når vi ikke har for travlt med at komme bort fra det. Det er jo Herren, der siger det til os – til mig – til dig!

Han mener, hvad han siger. Og tror du, at han mener det, da bøn falder du ham om, at han også udvirker det. Til hvem skulle du ellers gå hen for at få hjælp?

Hvordan han vil hjælpe dig, ved han bedst. Måske anbringer han dig i et arbejde, der kræver mere af dig, end du synes, du kan overkomme. Tag imod det af hans hånd. Der vil han lære dig noget og skænke dig noget, som du ikke kan lære eller modtage noget andet sted.

Løb ikke af skole!

Kæmp troens gode strid med håb imod håb!

Hvad der er umuligt for mennesker, er muligt for Herren – og dermed for den, der tror Ham!

Det store behov

Menighederne har projekter nok. De har også penge nok og rigeligt med ideer og forslag og initiativer.

Men det forekommer mig, at der fattes os mænd, der indgyder respekt og som omgærder evangeliet med hellighed, ord-

holdenhed og grundighed. Lykkeligvis findes de, og jeg kender adskillige. De indtager dog ikke ledende stillinger og ønsker dem ikke. Det var imidlertid dem, der burde have dem.

Vi står i fare for, at der bliver en vis charletanagtighed over evangelisk ar-

bejde. Det ender med, at drenge bliver sat over os.

Herren giver imidlertid ikke op, og han giver heller ikke efter. Han står ved sit ord. Derfor vil han lige til det sidste finde mænd efter sit hjerte.

Og vi, som føler, vi er kommet til kort,

vil bøje os under hans sanddru nåde, der ikke bortforklarer vor kommen-til-kort, ej heller undskylder den og slet ikke giver andre skylden for den, men som tilgiver os al vor efterladenhed og oprejser os til den holdning, Ånden kendes ved.